

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

Meditem

El periòdic italià "Il Corriere della Sera" publica el següent episodi: "El 30 d'octubre a la nit, el senyor Brigatti Ulisse fou despertat en el llit, al seu domicili del carrer Cadora, per un grup de joves que després de tapar-lo d'ulls el transportaren en automòbil a un soterrani, on fou a bastament bastonejat. Per ordre d'un desconegut cessà el bastoneig i Bugatti fou llençat al carrer i abandonat després d'ésser maltractat novament. Han estat efectuades una dotzena de detencions".

El fet en si no tindria cap mena d'importància si ho hagués estat acompanyat de l'ordre de detenció del cap feixista de Milà, Maria Biampaoli, i del nomenament de Staralce per a substituir-lo.

El primer acte del nou cap ha estat el retirar el carnet d'adherent a tots els partidaris i amics de Giampaoli ingressats durant els anys 1927-1928.

La premsa italiana no afegeix explicacions respecte als esdeveniments relatats, la importància dels quals hom capeix tot seguit. Es dona a entendre que el Duce ha arribat al convenciment que els autors de la bomba posada davant del Duomo, el dia de la visita del Rei, i que tantes de víctimes produí, no fou l'obra d'extremistes, sinó de la gent de Giampaoli, ara perseguida pels partidaris del Govern.

Cal esperar que la llum es faci plenament, perquè encara vuitanta persones, pertanyents als partits d'oposició, sofreixen presó esperant comparèixer davant els Tribunals especials.

Cada dia es veu més clar que el terrible atemptat fou obra d'agents provocadors que cercaven de motivar una forta repressió contra els adversaris del règim feixista, esperonats per les especials recompenses que no podien faltar en un cas semblant.

Potser no trigarem a llegir en els periòdics italians la condemna de Giampaoli i dels seus homes, i llavors tothom es podrà convèncer que els antifeixistes, entre els quals figuren homes que han donat dies de glòria a la Nació germana, són innocents del crim que hom els atribuïa i que la repressió desencadenada ran de l'atemptat fou inútil i malaguanyada.

Afirmació de l'acció directa

per JOAN PEIRO

L'Acció directa no és simplement, com algú es proposa de fer creure, "la solució dels conflictes tractant directament obrers i patrons, prescindint de l'autoritat". L'acció directa és quelcom més transcendental i complex, i potser per ésser-ho escapa a la percepció dels qui estan poc versats en matèria de lluites socials.

Essencialment, "acció directa" vol dir "acció de masses", i l'acció de masses no ha estat concebuda solament per a "la solució dels conflictes tractant directament obrers i patrons, prescindint de l'autoritat", sinó, a més a més, per a tractar directament amb l'Estat, el Municipi i amb qui sigui, segons la naturalesa dels problemes que demanin solució. Vol dir això que si el problema està plantejat entre la burgesia i els obrers, és entre aquests i aquella que el problema s'ha de tractar i resoldre, de la mateixa faísó que han de tractar-se i resoldre's tots els problemes plantejats entre els obrers i l'Estat i el Municipi, per no parlar d'altres estaments.

Qui hagi cregut que l'acció directa no és més que un sistema tàctic per a tractar "vis-à-vis", burgesia i obrers, el que es refereix a les qüestions econòmico-industrials, desconeix el què és l'acció directa i, en parlar-ne, no sabrà mai el que es diu.

Quan els obrers s'interessen pels problemes polítics, jurídics, culturals, administratius i de justícia en general, no és pas amb la burgesia amb qui han d'encarar-se, sinó amb l'Estat, el Municipi, etc. Es en va dir que els obrers estan fortament interessats en tots aquests i altres problemes que no s'anomenen, i l'acció directa fou

concebuda per a que els obrers els atenguessin prescindint de tota mena d'intermediaris.

Els mateixos que pregonen el fracàs de l'acció directa, reconeixen que l'Autoritat, per afinitat de classes, està sempre al costat del capitalisme. Quina confiança poden tenir els obrers, amb uns intermediaris que per principi han d'ésser parcials contra els interessos del proletariat?... I quin és la influència dels intermediaris polítics, per socialistes i honrats que siguin, si darrera seu no hi ha la força de les masses?

Que es miri per on es vulgui: es tracta sempre d'un problema de força, i la força està sempre en les masses. I per què les masses obreres, que són la força, no han d'actuar per si mateixes i directament sobre els objectius que els interessen?

No oblidó que existeix el Dret legislatiu, però tampoc no oblidó que existeix la Justícia. I quan el Dret és la negació de la Justícia, és per la força que hom tracta de posar la Justícia per damunt del Dret.

Ja suposo que aquestes darreres paraules seran qualificades d'"oració metafísica", i amb elles jo vull dir que els intermediaris, siguin els que siguin i com més siguin mai no actuen si no és sobre el dret, quan l'acció directa actua sempre sobre la justícia.

Aquest concepte desfà tot el que vulgui deduir-se de les coincidències de la posició anarquista amb les posicions del liberalisme econòmic i els lliurecanvistes (deduccions, per altra part, que només poden ésser concebudes pels qui, com els bolxevics i bolxevitzants, conceben la llibertat com un producte "pequeño-burgués").

—Xe, a mi encara me queden eixes barres.
—Doncs a mi ja m'han acabat els torrons.